

Dels 50 en endavant

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

El mercat de treball, en una etapa de crisi i alt nivell d'atur com l'actual, genera situacions en que les desigualtats resulten més evidents. En els darrers anys de la vida laboral de les persones també se'n generen. Agafem els de 50 a 59 anys. A Catalunya n'hi ha 675.300 considerats actius, 591.700 dels quals treballen i 83.600 estan aturats, és a dir, amb una taxa d'atur del 12,4% i, per tant, força inferior a la taxa global.

L'atur en aquesta edat és una llosa pesada: trobar una nova feina no és fàcil, si un no està disposat a reciclar-se -i començar de nou, com si la vida laboral anterior servís de poc- i a acceptar sous més baixos i contractes més precaris; si, a més, es va just de diners, la pressió pot arribar a malmetre l'autoestima i fer difícil la convivència familiar; si es busca treball activament, queden poques hores per a un mateix... En tots els casos l'angoixa és a l'ordre del dia. En contrast, aquells que tenen feina no han de patir pels diners, però no tenen temps -o en tenen poc- per altres coses que no sigui treballar i, amb els aires que corren, qui més qui menys prega perquè pugui arribar a la jubilació sense que l'acomiadin abans. Al costat d'uns i altres, i sovint en la banda baixa del tram d'edat, hi trobem prejubilats, que normalment han treballat en grans empreses, que deixen la seva feina i segueixen cobrant pràcticament el mateix que quan treballaven fins l'edat legal de jubilació. En una edat encara plena d'energia, amb la seguretat d'anar cobrant i amb tot el temps per a ells, poden fer allò que no podien fer mentre treballaven. No és aquest un bon final, si hi pogués arribar tothom? Sí, tot és absolutament legal, però potser un pèl injust.